

NIVFO

NORSK INSTITUTT FOR VITENSKAPELIG
FORSKNING OG OPPLYSNING

UFO

OBSERVATÖREN

NR. 3.

MARS

1983.

Fire av ti nordmenn tror på UFO

Mange ble overrasket da en undersøkelse fra Norsk Opinionsinstitutt kunne fortelle at fire av ti nordmenn tror på UFO – dvs. at de tror at flygende tallerkener virkelig eksisterer. Og tre av ti nordmenn tror at det finnes menneskelige skapninger på andre planeter.

Men så merkelig er det kanskje ikke når vi tenker på hvor mye avisskrivrier det har vært om flygende tallerkener og lignende fenomener de siste førti-femti årene. Problemet har først og fremst vært å skille mellom de rapportene som bare er fri fantasi, og de som er et resultat av seriøse observasjoner.

AKTUELLE SAKER

for

FELTFORSKERE OG ANDRE MEDARBEIDERE.

EN ORIENTERING FOR NIVFO'S FELTFORSKERE

I HÅNDBOK FOR FELTFORSKERE OMTALES STORT SETT FREMGANGSMÅTER VED UNDERSØKELSE AV FYSISKE SPOR, SOM SYNES Å KUNNE HA SAMMENHENG MED UFO-RELATERTE HENDELSER, SLIKT INNTREFFER UHYRE SJELDEN, DERIMOT VIL EN SVÆRT OFTE MÅTTE FORETA VISSE UNDERSØKELSER I ANLEDNING AV MELDINGER I AVISENE, OG DET ER SLIKE SAKER VI HER VIL SI LITT OM,

FELTFORSKERENS OPPGAVE ER SELVSAGT Å FØLGE OPP
MELDINGER OM SÅKALTE UFO-OBSERVASJONER MED MER
ELLER MINDRE GRUNDIGE UNDERSØKELSER, ALT ETTER
SAKENS ART OG MULIGHETER.

La oss starte med spørsmålet: HVORDAN BLIR MAN FELTFORSKER ?

REGISTRERINGSSKJEMAET

Hensikten med dette skjemaet er i første rekke å registrere de personer som ønsker/kunne tenke seg å være feltforskere, eventuelt feltrapportører. (Se senere.)

I skjemaet anføres forskjellige opplysninger som kan si en del om vedkommendes forutsetninger for oppgavene. Her er det ikke alltid at utdannelsen er avgjørende. Det har vist seg at personer med virkelig seriøs interesse og "anlegg" kan gjøre et meget godt arbeide, når de får øvelse og innsikt.

PLANHEFTE OG HÅNDBOK FOR FELTFORSKERE

De fleste som fyller ut registreringsskjemaet vil få disse heftene tilsendt. Meningen er naturligvis at heftene skal studeres grundig, og at man stiller spørsmål om eventuelle uklarheter o.l.. Dette er i seg selv ikke nok til å bli "autorisert" som feltforsker for NIVFO. Men det er en start, og så er det meningen å gi vedkommende orienteringer og opplæring, gjennom ytterligere skriftlig materiale, kurser etc.

De store geografiske avstandene mellom mange feltforskere og deres regionalleder er dessverre en betydelig hindring for slike kurser, men meningen er å kunne få til sammenkomster for opplæring og øvelse før eller senere. Hos ØST f.eks. skulle dette ligge forholdsvis godt an.

"UFO OBSERVATØREN"

Dette er etterforskningsavdelingens organ, og bladet er et meget godt hjelpemiddel når det gjelder å holde kontakt, informere osv., og vi finner det naturlig å bringe en del informasjon om feltforskerens arbeidsoppgaver her. Feltforskerne kan og bør på sin side komme med spørsmål, synspunkter og forslag her i spaltene. Det er viktig.

IDENTITETSKORT

De som blir "autoriserte" feltforskere vil få et identitetskort, som bekrefter deres funksjon. Kortet er utstyrt med spesielle nummer-serier for hver landsregion, og skal forsynes med foto, samt innehavers underskrift/signatur.

OPPFØLGELSE AV UFO-MELDINGER I AVISENE ETC.

1. MAN FÅR KJENNSKAP TIL EN OBSERVASJON

Dette kan skje på ulike måter:

- A) Man leser om saken i sin lokalavis
- B) Feltforskeren får beskjed om saken fra sin regionalleder
- C) " " høre om en observasjon rent tilfeldig.

RASK OPPFØLGELSE !

Det sier seg selv at en rask oppfølgelse av saken er meget viktig, såvel av hensynet til undersøkelsen som av muligheten for innblanding fra annet hold.

2. FELTFORSKEREN STARTER ARBEIDET

AD PUNKT A OG B:

Spørsmålet om hvordan man skal gripe saken an vil selvsagt avhenge av hvilke opplysninger og data som finnes i avismeldingen. Ofte er det ikke oppgitt navn på observatørene, eksakte tidsangivelser mangler osv.

Det en da må gjøre er å ringe avisen for å forsøke å få fatt på disse nødvendige opplysningene. Hvis avisnotisen forteller hvem det er hos avisen som har skrevet innlegget er dette enklere. Men som regel er avisene flinke til å bistå. Feltforskeren kan også si at avisen vil få resultatet av NIVFO's undersøkelser, om den måtte ønske det.

Dersom navnet på observatørene er oppgitt kan en ta direkte kontakt med vedkommende. Men også da kan det være riktig å ta en liten prat med avisen, for å fortelle at NIVFO ser på saken.

3. SELVE OPPFØLGELSEN

Hva man videre skal foreta seg vil avhenge av sakens innhold. Som regel er det tale om at én eller annen har sett et lysende objekt på himmelen, som en i observasjonsøyeblikket ikke forstår hva er. ("Nattelys".) Objektet kan også være sett med terrenget som bakgrunn, noen ganger helt nede ved bakken.

RAPPORTSKJEMAET

Dette skjema, som alle feltforskere må ha et visst opplag av, er en meget god hjelp når det gjelder de spørsmål som bør stilles. Observatørene må få et rapportskjema snarest mulig og fylle ut dette etter beste evne. Her må en være klar over at det for mange kan by på visse vanskeligheter å fylle ut en del av rubrikkene. F.eks. er det slett ikke alle som forstår dette med vinkelstørrelser - dvs. objektets utstrekning/størrelse målt mellom tommel- og pekefinger på utstrakt arm. I skjemaet står det som sammenligningsgrunnlag at fullmånen vil være som en ert målt på denne måten. Metoden blir ofte misforstått, og det er derfor en stor fordel om feltforskeren har anledning til å oppsøke vitnene, aller helst på observasjonstedet, slik at detaljer kan bli forklart gjensidig av begge parter.

SAKER MED FÅ DATA, VAGE OPPLYSNINGER OM EN LYSSENDE PRIKK PÅ HIMMELEN, HAR DET LITEN HENSIKT Å LEGGE STØRRE ARBEIDE I. OBJEKTER MED JEVN FART OG KURS ER OGSÅ AV LITEN INTERESSE.

DET ER SAKER MED TILSYNELATENDE LITT "KJØTT" PÅ EN MÅ OFRE TID OG ARBEIDE PÅ, OG EN KOMMER DA LANGT MED Å SØRGE FOR AT RAPPORT-SKJEMAET BLIR UTFYLT SÅ KOMPLETT SOM MULIG OG MED SÅ SIKRE DATA SOM MULIG.

Ved større tildragelser bør en forsøke å få skaffet fotos av observasjonsstedet, gjerne også av vitnene dersom de ikke har noe imot det.

FELTSEKSJONER

Dersom flere feltforskere er bosatt i rimelig nærhet av hverandre bør det kunne komme på tale å opprette en feltseksjon. (Se Planhefte). Har en muligheter for noe slikt må en ta kontakt med regionslederen om saken, slik at tiltaket kan bli fulgt opp. Det er som regel lettere å undersøke saker når en er flere om oppgaven.

HVA GJØR MAN MED DET INNSAMLEDE MATERIALET ?

Så snart de aktuelle detaljer er undersøkt og nedtegnet, rapport-skjemaet er utfyllt osv., sendes originalmaterialet til vedkommende regionalleder - lokal- eller landsregion. En kopi bør beholdes hos feltforskeren selv, enten avskrift eller fotokopi.

Regionnalleder sørger for en kopi til seg selv, og sender så saken til Sentraladministrasjonen. (Alt etter gjeldende rutiner.)

Dette er i store trekk de grunnleggende rutiner for en feltforskers arbeide. Selve undersøkelsene med de mange detaljer og teknikker må læres gjennom kurs og ikke minst praktisk erfaring.

HVIS VANSKELIGHETER OPPSTÅR

Naturligvis kan det noen ganger oppstå visse vansker. F.eks. en lite samarbeidsvillig avis (svært sjelden), vitner som ikke vil stå frem osv. Det en da må gjøre er å ta kontakt med regionalleder snarest, og be om forholdsordre. EN MÅ FOR ALL DEL UNNGÅ KONTROVERSER MED AVISEN ELLER VITNENE !

HVA EN FELTFORSKER ELLER ANNEN REPRESENTANT A L D R I MÅ GJØRE:

REPRESENTANTEN MÅ UNDER INGEN OMSTENDIGHET AVGI UTTALELSER TIL JOURNALISTER, ELLER ANDRE PERSONER, I FORBINDELSE MED EN SAK, SOM HAN/HUN IKKE ER ALDELES SIKRE PÅ ER FULLSTENDIG RIKTIGE.

REPRESENTANTEN MÅ ALDRI GI UTTALELSER SOM DET IKKE ER ABSOLUTT DEKNING FOR.

REPRESENTANTEN MÅ ALDRI GI SEG UT PÅ SPESKULASJONER OG LØSE TEORETISERINGER OM DET FENOMEN SOM HEVDES OBSERVERT.

HUSK AT DET ER F A K T A VI ARBEIDER NED, IKKE VISJONÆRE TANKER.

Når journalisten graver og spør, som regel i den hensikt å få frem uttalelser som kan "vinkles", så gå ut fra reglene i Planheftet - side 11.

Husk også at omhyggelig lesing av faglige artikler i NIVFO-BULLETIN vil gi et ganske solid grunnlag for uttalelser !

VIKTIGE STIKKORD Å HUSKE NÅR EN SNAKKER MED JOURNALISTER:

NIVFO FORSØKER Å VÆRE EN MOTVEKT TIL PSEUDO-VITENSKAP

NIVFO AVVISER INTET A PRIORI, MEN VIL FRA PÅLITELIG HOLD RUNDT OM I VERDEN SAMLE INN OPPLYSNINGER OM PSEUDOVITENSKAP OG OFF-BEAT LITTERATUR, SAMT INFORMERE ALMENHETEN OVERENSSTEMMENDE

NIVFO-BULLETIN ER ET KRITISK FORUM FOR DENNE MATERIE

DATA ETC. INNHENTES FRA VITENSKAPELIGE- OG "LITTERÆRE" INSTANSER I INN- OG UTLAND, BL.A. OGSÅ MER ENN TOGETHALVTTUSEN UTENLANDSKE AVISER HVER MND.

Bokstavene UFO står for uidentifiserte flygende objekter - men f e n o m e n ville være mer korrekt enn objekt her.

Denne definisjonen er ikke god, så husk derfor denne:

"Med UFO forstår vi et fenomen rapportert sett på himmelen, i luften eller på bakken, og som fremdeles er uforklart etter å ha vært undersøkt til bunns av kompetente personer. Observasjonsmaterialet skal dessuten inneholde nok opplysninger og data til at forsøk på en forklaring er mulig."

DET GRUNNLEGGENDE SPØRSMÅL BLIR SÅ DETTE:

Representerer denne lille rest av observasjoner noe empirisk nytt, eller ville også disse sakene kunne forklares, dersom man hadde bedre undersøkelsesmetoder og sikrere data ?

Noter også den franske regjering's UFO-forskningskommisjons uttalelse om hva som er det mest grunnleggende spørsmålet innen UFO-forskningen:

- det som vitnet/vitnene rapporterte hendte, skjedde det virkelig på den måten de rapporterte at det skjedde ?
- alle andre spørsmål og teorier, som "opprinnelse", "fremdriftmekanisme" osv. blir helt meningsløse hvis det ikke kan bli gitt noe tilfredsstillende svar på ovenstående spørsmål. (Jmfr. NIVFO-bulletin nr 2/81, om GEPAN.)

SKRIFTLIGE HENVENDELSER UTAD I NIVFO's NAVN

Rent generelt kan en vel si at feltforskere i den grad det er mulig stort sett bør gjøre sine henvendelser til pressen og observatører pr. telefon, eller personlig besøk. Dersom det skal skrives brev må man benytte NIVFO's brevpapir, og selvsagt skrivemaskin. Oppsett, språkføring og ortografi må være korrekt.

Glem ikke å gjøre vitnene oppmerksom på at deres navn på ingen måte vil bli nevnt, dersom de ikke ønsker det.

REPETER PLANHEFTE OG HÅNDBOK FOR FELTFORSKERE AV OG TIL.

STILL SPØRSMÅL TIL ADMINISTRASJONEN HVIS DU ER I TVIL OM NOE.

FORSØK Å SKAFFE TILVEIE MER UTSTYR FOR OPPGAVENE.

SER DU NOE AV INTERESSE I DINE LOKAL-AVISER, SÅ UNDERRETT REGIONALLEDER SNAREST MULIG !

FRA REGIONLEDER.

ØST.

DET VIL ETTER HVERT BLI SENDT UT OPPDRAG TIL DE FORSKJELLIGE FELTFORSKERE.

I DEN ANLEDNING HAR "ØST" UTARBEIDET ET EGET RAPPORT-SKJEMA FOR DETTE SOM RETURNERES TIL LEDER ETTER ENDT OPPDRAG.

SKJEMAET ER Å FINNE PÅ SIDE 16. I DETTE BLAD.

LITT OM INTERVJUTEKNIKK

Et intervju med observatørene er viktig. Dette bør skje så snart som mulig, da mennesket har en tendens til å forvrengte og/eller oppkonstruere detaljer etter som tiden går. Den som foretar intervjuet må forsøke å få frem alle fakta ved observasjonen. En må da være klar over endel faktorer som kan innvirke på resultatet. Et intervju er hele tiden en slags reaksjon og motreaksjon mellom de to parter, altså en form for samspill. Denne vekselvirkningen er avhengig av de personer som er innblandet, samt hensikten med forholdet. Det er denne mellom-menneskelige prosess som innvirker på informasjonsmengden:

- A. Sympatier/antipatier mellom intervjuer og observatør.
- B. En vanlig menneskelig drivkraft, nemlig det å vinne anerkjennelse, bli akseptert.

En måte å vinne anerkjennelse på er å være andre til lags. Dette kan føre til at observatøren blir opptatt av å svare på en slik måte som han tror vil tilfredsstille intervjuerens forhåpninger. Disse forhåpninger kan utlistes av intervjueren ved at vedkommende på forhånd har fått kunnskap om UFO-fenomenet (hensikten med intervjuet), intervjuerens reaksjoner og hans måte å stille spørsmålene på. Intervjueren kan unngå en slik utvikling ved å unnlate å verdsette og fortolke informasjonen som blir gitt under selve intervjuets gang. Eksempel på slike verdsettinger: Igjenkjennende nikk, smil, øket oppmerksomhet m.m. En i seg selv uklar observasjon kan på denne måten komme til å bli fremstilt av observatøren som en klar hendelse, rett og slett på grunn av faktorer og ledende spørsmål.

Det bør derfor planlegges på forhånd hvordan man skal legge opp intervjuet. Dette skjer med bakgrunn i de forhåndsinformasjoner som foreligger om saken, f.eks. gjennom presse, radio, spørreskjema etc. Dersom informasjonen kommer fra forskjellige kilder - (flere vitner) bør man på forhånd ta rede på om det finnes divergerende syn eller diffuse detaljer om hendelsen. Ofte har det vist seg behov for tillegsspørsmål under selve intervjuets gang. Det har vist seg at antatte UFO-tildragelser ofte har gjort sterkt inntrykk på observatøren og således frembragt både fysiske og psykiske reaksjoner. Og at vedkommende har truffet noen som vil lytte og som tar hendelsen på "alvor", vil som regel danne et godt utgangspunkt for en flom av informasjon.

Start med en hverdagslig samtale om løst og fast, med henblikk på å skape kontakt og en avstresst situasjon. Etterstrebe en god atmosfære under intervjuet. Før man starter bør observatøren få vite hvordan hans opplysninger vil bli brukt og hvilken betydning disse har. La observatøren fritt fortelle om hendelsen uten å avbryte ham med spørsmål. Direkte spørsmål skal bare forekomme når spontant avleverte opplysninger krever nærmere klarhet for forståelsens skyld.

Lytt oppmerksomt. Her kan du sammenligne med hva du vet fra før om saken. Dersom observatøren mister tråden får en vedkommende lett tilbake med spørsmål som: "Hva hendte etterpå?" Under dette stadiet av intervjuet bør en unngå å bearbeide bestemte detaljer. Hensikten med denne første del av intervjuet er først og fremst å la vedkommende bli varm i trøya, samt å få et grovt overblikk over hendelsen, slik observatøren har oppfattet den.

Husk endelig at intervjuet skal være en samtale og ikke et forhør. Videre bør en være klar over at det å gjøre notater under samtalen er kontaktforstyrrende. Om det blir gjort notater så bør de bare omhandle de viktigste ting, som navn, tid, mål osv..

Etter denne første innledende runden er tiden inne til å få belyst uklare momenter, eller for å styrke troverdigheten av opplysninger ved å angripe problemet med spørsmål fra en annen vinkel. Da tidligere kjennskap til UFO og fenomenets adferdsmønster kan være med på å farge vedkommendes observasjon, er det klokt først å få frem disse kunnskapene. Ut fra dette bør man heller ikke innledningsvis diskutere dette emnet med observatøren. En bør begynne med en vanlig spørsmålsstilling, for så å gå over til mer konkrete saker etter hvert. Følg nøye opp hendelsesforløpet og tidsforløpet av observasjonen. Huller i disse bør følges opp. Hvis vedkommende tidligere mener å ha hatt UFO-opplevelser, eller på annen måte kan ha kjennskap til UFO-problematikken, bør det sjekkes om han/hun har endret innstilling etter observasjonen. Videre om vedkommende har fortalt andre om hendelsen, og disses syn og reaksjon på saken. Dette er viktig, da andres syn på saken kan være en medvirkende årsak til at enkelte mindre sider ved observasjonen blir forstørret eller forminsket av observatøren, mer eller mindre ubevisst. Fortolkninger både fra observatør og intervjuer må skilles skarpt fra fakta, og heller noteres særskilt.

FORMULERING AV SPØRSMÅL

Regelen her er: Et spørsmål skal gi en informasjon. Spørsmålet bør være formulert slik at en ved hjelp av dette får frem en informasjon. Dersom flere faktorer berøres i et spørsmål, vil sjansen for misforståelser øke, og en kan risikere å få mindre presise svar. Spørsmål bør

av prinsipp alltid være formulert slik at de ikke bare kan besvares med ja og nei. En god regel er at man konsekvent bygger opp spørsmålet med stikkord: Når, hvor, hvordan, hvorfor, hvilke, hvorhen, hvem osv.

"Fortell hva som hendte ! "

Spørsmål av denne typen gir observatøren mulighet til å gi spontane og sammenhengende svar. Ledende spørsmål må ikke forekomme. Eks.: "Du så vel f a r k o s t e n lengre enn to m i n u t t e r ?"

Til slutt kommer man til det punktet i intervjuet da både observatøren og intervjueren føler seg uttømte. Avbryt da. Etter å ha sjekket og arbeidet med saken en tid kan det dukke opp momenter som gjør det påkrevet med en ny kontakt. Avtal derfor med vedkommende mens du er der, når det måtte passe best for ham med en ny samtale, dersom dette skulle bli aktuelt.

OM VITNESENTRETE UNDERSØKELSER

Når det gjelder dette aktuelle aspekt viser vi til NIVFO-bulletin nr. 4/1982, side 3.

* * *

FRA FELTFORSKERNE TIL REDAKSJON ELLER ADMINISTRASJON

Du har sikkert spørsmål, synsmåter, forslag og ideer.

Nøl ikke med å gi oss del i disse, gjerne gjennom "UFO-observatøren"s spalter.

Husk at dette forum er INTERNT, og at det derfor både kan og bør brukes !

Ved at feltforskerne f.eks. stiller spørsmål får vi bedre innsikt i hva den enkelte har på hjertet og hvilke saker som bør belyses nærmere.

NIVFO Sentraladministrasjonen

Apokalypse i Sibir

Den eksplosjonen som la et stort område i Sibir øde i 1908, opptar fremdeles forskerne. For tross tallrike vitenskapelige ekspedisjoner, og hundrevis av eksperimenter og rapporter, har det ennå ikke vært mulig å finne et eneste bevis som med sikkerhet fastslår den egentlige årsak til katastrofen. At disse omfattende ødeleggelser i vårt eget århundre har kunnet forbli uoppklart, beviser enda en gang hvor lite vi vet.

Sytten minutter over syv den 30. juni 1908 skjedde noe forferdelig ved Tunguska på høylandet i Sentral-Sibir. Som om det hadde skjedd en voldsom eksplosjon i luften, ble alle trær i en omkrets av over 30 kilometer blåst overende. Så sent som i 1960-årene kunne man fremdeles se de forkullede trestammene fra luften, mange av dem med barken slitt av. De dannet et merkelig mønster av linjer som strålte ut fra selve eksplosjonsområdet.

Folk som bor i egnen og levde den gangen ulykken skjedde, forteller at de like før eksplosjonen oppdaget en ildkule som kom farende over himmelen, så lysende at «den fikk selv sollyset til å virke mørkt». I Kirensk, som ligger 40 mil unna, var det en rekke mennesker som så en «søyle av ild», fulgt av tre eller fire skrall og en knasende lyd.

Eksplosjonen hadde slik kraft at hester som gikk ute i områder sør for Kansk, over 60 mil borte, ble slått i bakken. Like merkelige var de brannsårene som innbyggerne i dette sparsomt befolkede området fikk. Bonden S. B. Semenov satt på trammen utenfor huset, sitt over 60 kilometer unna, da han så glimtet. Instinktivt senket han blikket. «Skjorten min ble nesten brent fast i kroppen.» fortalte han siden. Da han hevet blikket igjen, var ildkulen borte. Noen sekunder senere ble han feid ned fra trappen av lufttrykket. Han mistet bevisstheten et øyeblikk. Da han kom til seg igjen, hørte han et voldsomt bulder, som torden. Naboens, P. Kosolopov, sto med ansiktet vendt bort fra ildkulen og var ikke klar over at det skjedde noe usedvanlig før ørene hans begynte å svi. Han dekket dem med hendene og løp inn i huset. En tungusisk reingjeter fortalte vitenskapsfolkene som kom til området lenge etterpå, at en flokk på 500 reinsdyr var blitt utslettet. «Ilden raste forbi og ødela skogen, reinen og alle de andre dyrene her.» I hytten til en gjeter var alt brent opp, også klærne hans. Samovaren og andre metallgjenstander var smeltet.

Det er fremsatt fem høyst forskjellige forklaringer på hva som egentlig kan ha skjedd. Den første teorien går ut på at det var en enorm meteoritt som styrtet ned og eksploderte av den intense heten som oppsto da den traff jorden. En slik meteoritt har falt ned i Arizona i forhistorisk tid, og den etterlot et krater som er over

en kilometer i diameter. Men da ekspedisjoner nådde frem til den avsidesliggende egnen omkring Tunguska, kunne de ikke finne tegn til noe krater, og det er heller ikke funnet noe senere.

I 1950-årene var det noen som foreslo at et høyt utviklet kultursamfunn på en fjern klode på et eller annet vis kunne ha utløst en atomeksplosjon i jordatmosfæren. At eksplosjonen virkelig fant sted høyt oppe i luften, fremgikk da man gransket grener av de trærne som hadde vokst der i 1908. Det viste seg at den siden som hadde vendt oppover, var brunsvidd. Undersøkelser av variasjoner i jordmagnetismen på den tiden viste dessuten en slående likhet med den virkning som en atomeksplosjon i atmosfæren har. I tillegg kunne en ekspedisjon som besøkte området så sent som i 1958, melde at de hadde målt en usedvanlig høy radioaktivitet. Men etter en omhyggelig undersøkelse av området i 1961 viste det seg at disse målingene var unøyaktige.

Den forklaring som fremdeles støttes av mange forskere, er at en kometkjerne er kommet susende inn i jordatmosfæren med stor hastighet, og at den har eksplodert som følge av den store varmeutviklingen. En kometkjerne kan sammenlignes med en veldig, skitten «snøball». Den består av frosne gasser, f.eks. ammoniakk, is, stein og metall, blant annet jern. Man har funnet slike partikler i jorden omkring eksplosjonsstedet, men ikke i større mengder enn det meteorittstøvet som normalt faller ned fra atmosfæren og spres over hele jorden. Skeptiske forskere har spurt hvordan man vil forklare at en kometkjerne eksploderer uten å etterlate noen av sine bestanddeler. Og hvordan i all verden skulle den ha nådd frem til vår klode uten å bli sett?

En nyere teori går ut på at det var en «antistein», en klump av antimaterie, som styrtet inn i atmosfæren og ble annihilert, dvs. tilintetgjort, ved kontakt med atomer av vanlig materie. Det har da oppstått en ildkule av gammastråler og en voldsom eksplosjon. Denne teorien kunne forklare brannskadene, og den kunne forklare at det ikke ble sett noen sopphormet sky, slik man gjør ved en kjernefysisk eksplosjon. Det ville også være en forklaring på hvorfor man ikke har funnet noen rester.

Dette bildet av den raserte skogen i Tunguska-området ble tatt 20 år etter katastrofen. Stedet ligger syv kilometer fra eksplosjonssenteret, men alle trær i åssiden ble veltet og svidd av sjokkbølgen og den intense heten. Endel nye trær har spiret der.

En meteoritt av antimaterie?

Når forskere vurderer slike merkelige forklaringer på Tunguskakatastrofen som antistein og svarte hull, skjønner man hvor langt menneskets forestillinger om naturen overgår det vi kan se, høre og føle. Ideen om antimaterie meldte seg da forskerne kom til klarhet over atomets oppbygging. I 1928 forutsa den engelske fysiker og nobelprisvinner Paul Dirac, som av mange sidestilles med Einstein, at det måtte finnes en partikkel som var identisk med elektronet, men med en positiv ladning i stedet for en negativ. Fire år senere ble en slik partikkel – positronet – oppdaget ved laboratorie-eksperimenter. Det anses nå for opplagt, at det for hver partikkel av vanlig materie finnes en «lik-men-motsatt» partikkel (antiprotonet er et annet eksempel). Hvis slike partikler ble satt sammen i atomer, og disse atomene igjen samlet i stein, mennesker og verdener, ville de utgjøre antimaterie. Slike partikler av antimaterie dannes stadig når kosmisk stråling – atomkjerner fra verdensrommet som treffer atmosfæren – kolliderer med atomene i luften. Antipartikler kan observeres ved hjelp av høyt avansert laboratorieutstyr, men de eksisterer under et milliontedels sekund. For så snart de støter mot et atom av vanlig materie – og dem er det mange av i vår atmosfære – tilintetgjøres de og etterlater bare ørsmå, men uhyre skarpe lysblink med en usynlig, meget kort bølglengde, såkalte gammastraler.

Mens vanlig materie dominerer i vår del av universet, kan det tenkes at det eksisterer galakser av antimaterie med antikloder og antimennesker langt ute i verdensrommet – antigalakser så å si. Lys fra slike lyskilder kunne ikke skilles fra vår type lys, og det ville derfor være umulig å påvise en antigalakse ved hjelp av et teleskop.

Muligheten for at eksplosjonen i Sibir kunne skyldes nedslag av antimaterie, ble undersøkt av ingen ringere enn Willard F. Libby, tidligere medlem av Atomenergikommisjonen, som ble tildelt Nobelprisen for å ha utviklet metoden til datering ved hjelp av radiokarbon, den såkalte C-14 metoden. I det britiske tidsskriftet *Nature* skriver Libby og to andre forskere at siden energien i både materie og antimaterie ville frigjøres hvis en slik «meteoritt» falt ned i atmosfæren (en langt mer effektiv frigjøring enn ved sprengning av en atom-bombe), skulle det bare en liten mengde antimaterie til for å utløse en eksplosjon som tilsvarer 30 millioner tonn TNT – den kraft eksplosjonen i Sibir er anslått til. De tre vitenskapsmennene fremhever også at disintegrasjonen av antistein forbigående ville øke mengden av karbon 14 i atmosfæren. Dette stoffet oppstår normalt som følge av den temmelig jevne tilgangen på kosmisk stråling fra verdensrommet. Hvis det hadde vært større mengder karbon 14 enn normalt i atmosfæren i 1908 og i kort tid etterpå, så ville årringene i trærne rundt om på jorden fra denne perioden inneholde mer C-14 enn vanlig.

University of Texas, den hypotese at eksplosjonen i 1908 skyldtes et «mini» svart hull. Men i 1971 hevdet Stephen Hawking ved Cambridge University at det kunne være dannet «mini» svarte hull under den første «store smell» fasen av universets tilblivelse. Hawking mente at hvis den tidligste perioden av universets ekspansjon var turbulent, må det ha vært store områder med sterk kompresjon, samtidig som det var områder hvor ekspansjonen fant sted. Kompresjonen måtte da ha presset materien sammen til mini-svarte hull som fremdeles farer gjennom universet. Jackson og Ryan skriver i *Nature* at et slikt mini svart hull som trengte gjennom atmosfæren og deretter passerte gjennom jorden, kunne forklare alle de virkninger som er registrert.

Den mer konvensjonelle tanke at eksplosjonen i Sibir skyldes sammenstøt med en komet, deles av mange forskere. Men det er ikke fremlagt noen teori som tilfredsstiller alle. Og man kan ikke se bort fra at en slik katastrofe vil kunne gjenta seg. Hvis den finner sted uten varsel i et befolket område og minner om en atombombe-eksplosjon, vil den da kunne utløse en atomkrig? Bedre forståelse av slike fenomener vil redusere faren for det. Diskusjonen om svarte hull som en mulig årsak, har i hvert fall vist hvor ivrige enkelte forskere er etter å forklare gåter innenfor astronomi og fysikk med dette forvirrende begrepet. Astronomiske observasjoner i senere år har ført til at man nå mener svarte hull virkelig eksisterer, selv om de, som en fysiker har uttrykt det, «er like patrengende i teori som de er unnvikende ved observasjon.»

Var det besøk fra andre kloder?

Det er langt fra alle som er enige i teorien om at en komet skal ha falt ned i Sibir i 1908. To britiske forfattere, John Baxter og Thomas Atkins, har nylig tatt for seg de forklaringene som ble fremsatt fra sovjetisk hold, blant andre av ingeniøren Alexander Kazantsev og professor Felix Zigel, og foreslår at forklaringen på gåten er at et romskip fra en annen planet har eksplodert (1).

De hevder for det første at katastrofen har likhet med en kjernefysisk eksplosjon. De mener å ha funnet flere bevis på dette, blant annet variasjoner i jordmagnetismen i eksplosjonsøyeblikket. Selve skadene på skogen tyder mer på lydbølger og utstrålinger fra en atombombe enn ødeleggelser forårsaket av en vanlig avsviing. Det eiendommelige, intense lyset i forbindelse med fenomenet skulle tyde på det samme. Dessuten får en atomeksplosjon jord og støvpartikler til å smelte og danner bitte små, grønne kuler som kalles «trinititter». Et stort antall slike partikler er blitt funnet i området i Sibir, men i forbindelse med metallfragmenter. Og til slutt: endringene i all plantevekst etter katastrofen er de samme som ble registrert i Hiroshima etter 1945.

Alle disse kjensgjerningene gir ikke et eneste avgjørende bevis, men det er allikevel tilstrekkelig til at man kan tro som Kazantsev og Zigel at eksplosjonen hadde en kjernefysisk opprinnelse, og at den har funnet sted i atmosfæren omtrent 3 km fra bakken. Etter å ha slått dette fast, må man forutsette en gjenstand som er istand til å fremkalle en atomspaltning. Forfatterne trekker her frem uttalelser fra tallrike øyenvitner til Tunguska-katastrofen. De hevder å

ha sett en stor, blåaktig, sylinderformet gjenstand, som hadde en mangefarget hale etter seg på himmelen. Ettersom gjenstanden beveget seg med en øredøvende støy, må farten ha vært moderat, bortimot 2400 km i timen. Dessuten har det ødelagte området form av en elliptisk kurve. Eksplosjonen fulgte med andre ord en bestemt linje. Den sovjetiske professor Zolotov forklarer det med at det kjernefysiske drivstoff var oppbevart i en beholder som ikke var homogen. Metallbitene som er funnet i trinitittkulene, stammer ikke fra naturlige forekomster i området og heller ikke fra meteoritter. De må derfor ha kommet ut av selve gjenstanden.

Ved hjelp av alle disse indisier har Baxter og Atkins rekonstruert begivenheten på følgende måte: Den 30 juni 1908 styrte et romfartøy som var i vanskeligheter, mot jorden for å mellomlande. Etter at den er kommet inn i atmosfæren, beskriver den en stor bue og begynner å gå inn for landing. Men i en avstand av 3 km fra bakken inntreffer totalt havari: oppvarmingen av kjernefysisk drivstoff over den kritiske terskel fremkaller en atomeksplosjon på 30 megatonn som svir av bakken i en omkrets av 40 km og forbrenner folk som befinner seg 600 km borte.

Hvem var passasjerene på dette romskipet, hvor kom de fra, og hvordan så de ut? Her står vi overfor et nytt mysterium.

(1) J. Baxter et T. Atkins, «The Fire Came By», Garden City, New York, Doubleday & Company, 1976.

Får vi besøk fra andre kloder?

Vitnet er en bonde fra Valensole i Alpes-de-Haute-Provence. Han heter Maurice Masse. Han forteller om den uhyggelige opplevelsen han var utsatt for på åkeren sin den 1. juli 1965 om morgenen.

«Plutselig hørte jeg en slags fløyting. Jeg befant meg akkurat da bak en liten steinhaug, der jeg tok meg en røyk før jeg skulle sette i gang med traktoren. Nysgjerrig reiste jeg meg for å gå bort til det stedet hvor denne lyden syntes å komme fra. Jeg oppdaget da at en maskin sto ute på åkeren. En merkelig farkost som lignet på en stor rugbyball, omtrent så stor som en bil av typen Dauphine, med en glidedør på siden og en slags gjennomsliktig plexiglasskuppel på toppen. To små «vesener» satt på huk like ved maskinen.

Jeg var ca. 60 meter unna. Jeg nærmet meg uten å bli sett, langs vinstokkene som kanter åkeren. Helt fra starten av var jeg klar over at disse merkelige vesnene ikke var mennesker, og hele tiden mens jeg gikk fremover, så jeg nøye på dem. Den ene satt med ryggen til meg, den andre rett overfor ham. Jeg hadde inntrykk av at de så på en av lavendelplantene mine. Da jeg var kommet 7 eller 8 meter fra dem, oppdaget han som sto vendt mot meg, at jeg kom. Kameraten hans reiste seg straks og strakte armen ut i retning av meg. Han holdt noe i høyre hånd. I samme øyeblikk kjente jeg at jeg ikke kunne røre meg. Jeg følte ikke noe. Jeg kunne bare ikke gjøre en bevegelse. Men jeg kunne fortsatt iakttå dem.

De to vesenene var knapt 1 meter høye. Kroppene deres var som på åtte års barn. Hodene hadde form som gresskar og var tre ganger så store som et menneskes. Den digre skallen var uten et hår. Huden virket glatt. De hadde hverken skjegg eller bart. Ørene var ganske store, øynene lignet våre, men de var uten bryn, de hadde ingen hake, og et rundt hull istedenfor munn, uten lepper. Skulderbredden var knapt større enn hodet. De var kledd i en slags mørk kjeledress.

De snakket kort sammen mens de så på meg. Jeg hørte en slags gurgling, som ikke virket som den kom fra det som de hadde til munn. Det kom snarere fra strupen. Jeg følte en stor fred synke inn over meg. Deres måte å være på gjorde meg ikke redd, for jeg hadde ikke inntrykk av at de ville gjøre meg noe ondt. . . »

Maurice Masse var fremdeles paralyisert av de mystiske strålene. Han så de to små vesenene klatre opp i farkosten sin, og dernest at denne steg skrått opp og forsvant som et lyn i retning Manosque. Det gikk ca. et kvarter før han kunne røre seg. Bare et «minne» var tilbake av besøket: I de ti år som har gått siden begivenheten, har ikke lavendelen villet vokse innenfor en sirkel på 5 eller 6 meter i diameter der hvor «gjenstanden» hadde landet.

Maurice Masse er en nøktern og akorlig mann, som har begge ben på jorden. Han er et «troverdige» vitne. Dette har politifolk, fagfolk fra observatoriet i Haute-Provence og embetsmenn kommet frem til etter inngående å ha etterforsket denne usedvanlige «historien fra Valensole». Den er klassisk i sitt slag. Det er ikke her lenger tale om de små, grønne menn som tegneseriene er så glade i. «Flyvende tallerkener» ble de kalt før i tiden, i dag kalles de UFOer, og disse både uforklarte og uforklarlige romskipene blir ofte observert i Frankrike. Man regner med at 7% av befolkningen har sett dem – eller trodd at de har sett dem. Selv om det er relativt sjelden at folk har observert både landing og menneskelignende vesener (bare 5% av observasjonene), så er disse tilfellene desto mer interessante.

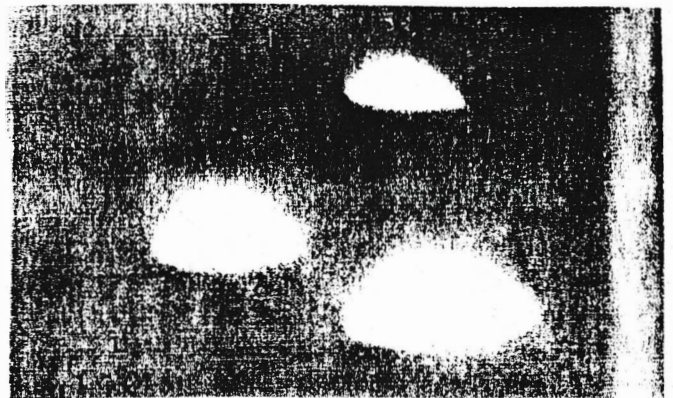
Og selvsagt skjer det ikke bare i Frankrike. UFO-fenomenet har dukket opp over hele verden, særlig i landdistriktene. Noen millioner mennesker av alle nasjonaliteter og fra alle yrker har vært ufrivillige vitner til det i 30 år, for det var like etter annen verdenskrig, i 1947, at erfarne flygere for første gang kom med noen «fantastiske» beretninger. Til dags dato er over 100 000 observasjoner registrert, og herav er ca. 20 % troverdige, behørig kontrollert og umulige å forklare på en naturlig måte. En rekke av skildringene er uhyre presise, detaljerte og logiske. Og på visse punkter stemmer de så godt overens at det er nifst.

Og hva så? Står vi her overfor alle tiders største myte, «uten like i fantasiens arkiver», eller «vår tids største vitenskapelige problem», som enkelte vitenskapsmenn hevder? For vitenskapsmennenes tilbakeholdenhet, skepsis, fiendskap og til og med forakt blir mindre for hver dag som går. Montaigne tok tross alt ikke feil: «Det er en fjollet tilsnikelse å gå rundt å

forakte og å fordømme som galt det vi ikke synes er sannsynlig.» Dumme vitser, optiske bedrag, misforståelser, fantasier, hallusinasjoner – det har vi alltid hatt, og det vil vi fortsatt få. Men vår tid er ikke lenger særlig innstilt på massepsykoser eller fantasterier. Og det er heller ikke lenger helt god tone å erklære som president Eisenhower at «tallerkenene bare eksisterer i fantasien til dem som ser dem».

Det skulle være unødvendig å si at krigen på ingen måte er over mellom «tallerkenthengerne» og «tallerkenmotstanderne». Men etter en intens utrenskningsprosess er det fremdeles tilbake utallige vitneprov som ikke lar seg tilbakevise. Vi har også noen uvanlige fotografier som regnes som autentiske, og likeledes spor på bakken; noen av sporene tyder på et trykk på flere tonn. For ikke å forglemme de UFOene som er blitt fulgt på radar, de utgjør 10% av tilfellene.

Forøvrig har vitnenes kvalitet bedret seg: Det er militære og sivile flygere, radaroperatører, teknikere, ingeniører, vitenskapsmenn av alle slag, astronomer og til og med astronauter. NASA har offentliggjort rapportene til James McDivitt og Frank Borman som også har oppdaget og fotografert ukjente romskip. Disse vitnene har i tidens løp kommet i stedet for angivelig synske personer, analfabeter, og enkle sjeler, som var de første som så UFOer i hopetall og fikk mange vitenskapsmenn til å trekke på skuldrene. Og på bakgrunn av denne flodbølgen av «fakta» har vitenskapsmennenes holdning forandret seg litt – i det minste innstillingen hos noen vitenskapsmenn. «Vitnene beretter om et ukjent fenomen. Dette fenomenet utmerker seg ved karakteristiske trekk som i stor grad er samsvarende. . . Det er av interesse for mange vitenskapelige grener.» understreker Claude Poher, sjefen for raketttavdelingen i *Centre national d'études spatiales*. En annen vitenskapsmann tilføyer: «Vi må bare konstatere at i dag er ingen grupper i samfunnet mer overbevist om at UFOene eksisterer, enn de vitenskapsmennene som har studert vitneprovne. En undersøkelse i USA fra 1974 viser at det blant disse er 95% som mener at det dreier seg om en realitet.»

UFO-fenomenet er blitt iaktatt overalt på jorden. Her ser vi «flyvende tallerkener» som viste seg i Jugoslavia i 1975.

Tenker man seg jorden komprimert til den var på størrelse med en bordtennisball, ville tyngdekraften være så stor at intet kunne motstå den – selv ikke lyset. Vår klode ville da være usynlig.

Når kan menneskene konstruere «UFO-er»?

Det er ikke spørsmålet om UFO-er finnes som det skal svares på her.

Men derimot: Hva trenges, og hvor lang tid vil det gå

før det første UFO-liknende fartøy blir konstruert av — og tatt i bruk — av mennesker?

Av Johannes Wallestad, servicearbeider Stavanger Catering A/S

De store sprang fremover i historien om menneskenes utvikling er nær knyttet til mineraler og metaller. Og de forskjellige epoker har da også fått navn som «steinalder», «bronsealder» og «jernalder».

I all enkelhet forteller dette oss hvordan utvinne/brik av nye metall var (er) selve grunnlaget som muliggjorde andre oppfinnelser. Fra bedre redskap i fredens tjeneste til — våpen.

Det jeg skal frem til er kort og godt at i dag er menneskelig teknologi i fred med å ta et nytt stort sprang fremover, og at også dette «spranget» er knyttet til utvikling av et nytt metall, eller rettere sagt legering. (For metallene har vi?)

For å illustrere dette «spranget» og noen av de virkninger det vil få for menneskeheten har jeg valgt spekulasjonene omkring UFO-er som utgangspunkt. Hva har vi, og hva trenger vi?

Først skal vi ta en tur tilbake til «fader Newton og hans eple» og stille spørsmålet: «Hva oppdaget han egentlig?»

Tyngdekraft, gravitasjon m.m. er stikkord, men hva Newton virkelig oppdaget var virkningen av en enorm, men usynlig kraft som påvirker all materie på jordens overflate til de ytterste grenser mot verdensrommet.

Kraften som det her er tale om er kjent under navnet «magnetisme». En kraft som menneskeheten har kjent til og i beskjeden målestokk tatt i bruk, men ennå ikke har forstått hele rekkevidden av.

La oss ennå en gang gå tilbake til fader Newtons eple. Hva ville skjedd dersom eplet midtveis ned mot jorden ble omgitt av et elektrisk magnetfelt (regulerbart) med samme polaritet som «Jordmagnetens»?

Ved å øke/minske styrken av det magnetiske kraftfelt rundt eplet ville man h.h.v. få det til å stå stille eller bevege seg hvor man måtte ønske! (M.a.o. «Mini-UFO»)

Og da er vi kommet fram til det essensielle: Vi kan oppheve tyngdekraft/jordmagnetisme med et slikt styrbart magnetfelt.

For tviler jeg vel tilføye at magnet/gravitasjon er nær forbundet, og at man derfor også kan si det slik: Man får et mål-

bart/målrettet magnetfelt ved å sende elektroner i «gravitasjon» rundt den «gjenstand» man vil oppheve «tyngdekraften» for.

Og jeg tror vi kan slå fast at menneskelig teknologi er kommet så langt på de fleste områder at bygging av et fartøy med UFO-liknende egenskaper kan bygges. Man mangler «bare» metallet, og det er ofte bare et tidsspørsmål.

For viderekomne innen vitenskapen om fysikk, kjemi m.m., og som selv ønsker å kontrollere foranstående, vil jeg anbefale å begynne med Einsteins E=MC² som grunnformel.

For «UFO-frelste» vil jeg gjerne legge til at foranstående er en fremtidsvisjon som kan bli en realitet i vår tid. — Men, at det er heller ingen umulighet for at menneskeheten en gang i fjern fortid var kommet så langt at de hadde den nødvendige teknologi; (og nyttet denne viten til å redde noe og noen fra en naturkatastrofe som man visste ville komme, slik vi kan regne ut vil komme til å skje om noen årtusener).

Forklaringen ligger i at tid/hastighet er nær forbundet, (som magnetisme/gravitasjon). Og dette vil si at «vesener» inne i et

fartøy som er omgitt av et gravitasjon/magnetfelt og som opphever jordens, vil eldes la oss si f.eks. 5 dager for hvert «jordisk år». (Og vi kan også her gå ut fra Einsteins relativitetsteori — som fakta)

Et slikt fartøy ville heller ikke kunne oppdages med radar, fordi enhver elektrisk impuls ville bli revet med av kraftfeltet rundt fartøyet. M.a.o. «UFO-er» kan ha beveget seg over oss i årtusener av jordiske år uten at beboerne er blitt eldre enn en «normal» jordisk menneskealder.

Som foran nevnt er det faktisk «bare» et tidsspørsmål om når menneskene er i stand til å bygge et slikt fartøy. Og i foranstående er det stort sett bare fremhevet noe som, om ikke alle, så sikkert noen rundt om i verden har visst lenge. Kanskje med et lite forbehold om at «de bare ikke har kommet på det før».

Unntakene er, at for å virkeliggjøre visjonen fullt ut trenges bl.a. noen flere formler enn her oppgitt, og som det tidligere ville tatt en menneskealder å nyttiggjøre seg, men som i dag kan mates i datamaskiner o.s.v.

Flaskehaken i fremdriften er altså fremstilling av metalllegeringer. Men man kan gå ut fra at det arbeides under høytrykk nær sagt både i øst og vest, og kapp løpet gjelder det absolutte verdenshegemoni.

For slik forteller historien oss at menneskene er. De store oppfinnelser kommer under en krig eller under trussel av krig. Selv Arkhimedes måtte til tider livnære seg av å konstruere krigsmaskiner.

Vi får da — ut fra den synsvinkel — trøste oss med at når det gjelder smelteindustri kan det ta lang tid i «jordiske år» mellom hver epokedannende oppfinnelse. F.eks. gikk det rundt 3.000 år før viktige prinsipper ved kong Salamos smelteovner ble gjennomfunnet i England i forrige århundre.

Altså, og til slutt, finn en prosess for fremstilling av de nødvendige legeringer i lettmetall, og man kan bygge den første prototype/fartøy med UFOenes mangesidige og spesielle egenskaper. Som kanskje blir oppkalt etter det metallet som man alt nå, med stor sikkerhet, kan si vil bli basis for legeringene.

FULLSTENDIG OVERSIKT OVER DE FORSKJELLIGE REGIONER MED FELT-
FORSKERE OG ANDRE MEDARBEIDERE:

LANDSREGION ØST

Reg.leder: Leif Mehllum
Bernt Ankers gt.5.Oslo 1.
tlf:(02) 11 47 50.
(Hele døgnet)

NIVFO Oppland,
Hasselbakken,
2093 FEIRING

Lokalregionsleder Jens Hammer.
Telefon (02) 76 62 31.

FELTFORSKERE:

WIVIND HELSETH-RÅDYRVN.20 C. OSLO 5.
TLF:(02)16 36 47

JACK ROGER ERIKSEN-LILLEHAUGEN 8.
1352 KOLSÅS. TLF:(02)13 77 66.

A.B.ANDERSEN.BOKS 18. 1713 GRÅLUM
TLF(031)40 7 33.

ROY ELDOR. STEINLIVN.41. ROLVSØY
1600 FREDRIKSTAD. TLF(032)35 8 76.

ROLF KENNETH MYHRE. OPSTADVN.93.
1720 GREÅKER. TLF(031)40 6 82.

CARLO AALL. C/O SÅRHEIM.2740 ROA

VILLY PETTERSON. ØDEGÅRDEN
3020 KROKSTADELVA.

HÅKON LØKKEN. OTERVN.6. 2400 ELVERUM
TLF(064) 13 9 37.

JOHN SYVERTSEN.OLLEBAKKEN 39.
3190 HORTEN.

TORRE LINDEBERG. 2270 FLISA
TLF(066)51 2 81 -PRIV.51 9 79.

VEIN MORTEN MYHRE. VEST-TORPA
3870 DOKKA. TLF(061)19 2 91.

FRANK TONY SKULSTAD. STØMNER.
2200 KONGSVINGER. TLF(066) 17 0 01.

HELGE SCHJERVE. JONAS LIES.V.20.
3600 KONGSVINGER.

ARS BULL. ØGÅRDVEIEN 23. 1390 VOLLEN

SVENN MYREKROK. HERBERGEVN.
1700 SARPSBORG. TLF(031)43 2 44.

JAN ARNE JOHANSEN. ØBERGVN. 59 B.
1790 TISTEDAL. TLF(031)95 2 88.

JORUNN AUSTAD. DUEVN.10.2640 VINSTRA
TLF(062)81 1 00.(MILIG FELTFORSKER)

TORRE ONSUM.KIRKEBYSKOGEN 31.
2800 GJØVIK. TLF(061)73 7 03.
(MULIG FELTFORSKER)

NIVFO Nord-Norge,
Postboks 458,

8001 BODØ

Landsregionsleder Jan S. Krogh.
Telefon (082) 72 332.

NIVFO Harstad,

9430 GAUSVIK

Lokalregionsleder Bjørn Erlandsen.
Telefon (082) 72 184.

FELTFORSKERE:

KEN KJELDEN. ÅSVEIEN 44.
9020 TROMSDALEN.

HARRY W. HONGBARSTAD. STRANDGT. 35.
8600 MO I RANA.

NIVFO SA,
Postboks 2119,
7001 TRONDHEIM

Adm. leder Kolbjørn Stenødegård.
Telefon (07) 84 67 82.

FELTFORSKERE:

HANS A. ERVIK. ROSENBERG.GT. 31
7000 TRONDHEIM.

PER MOEN. ROSTENGRENDA 105.
7075 TILLER.

REGION VEST NORGE:

ODD A. OLSEN. MORINGVEIEN 5.
4056 TANANGER.

NIVFO Sør-Norge,
Postboks 50,
4821 FROLAND
Landsregionsleder Willy Johnsen.
Telefon (041) 38 425.

NIVFO Global,
7882 NORDLI
Avdelingsleder
Anton Lidstrøm.
Telefon (076) 37 250.

NIVFO Ålesund,
Postboks 60,
6020 VEGSUND
Lokalregionsleder Per Hatlen.
Telefon (071) 42 332.

INI - se LR SØR
UFO-Observatøren - se LR ØST
Norwegian UFO Newsletter -
se GLOBAL
NIVFO bulletin - se SA

DETTE ER DEN FULLSTENDIGE OVERSIKTEN PR. 15 MARS 1983. ETTER HVERT
SOM NYE MEDARBEIDERE KOMMER TIL, VIL DETTE KOMME I "UFO-OBSERVATØREN"

UFO OBSERVATØREN

Med dette har du motatt nr.3. av UFO"observatøren.
Variert stoff med utklipp fra blader og bøker, og vel
og bra er det.

Men---vi mangler noe, ditt innlegg-forslag til noe du kanskje
har tenkt på--noe du vil ta opp til debatt med andre felt-
forskere, ledere eller andre medarbeidere. Dette er noe vi
håper vil komme, og spesielt nå da organisasjonen er under
stadig utvidelse, med stadig tilgang til nye medarbeidere.

region øst

som har flyttet til ny adresse: Bernt Ankersgt. 5. Oslo 1,
har nå under arbeide ideer til et UFO-senter i de nye
lokaler. Det vil for alle som kommer til Oslo, bli anledning
til å komme innom--ja vi håper du vil gjøre det--se på film
blader, bøker etc, slå av en UFO-prat etc.

Nermere melding om når det blir i orden, vil bli gitt i dette
blad. Det er meningen at vi skal få til noe så snart som
mulig. Antagelig blir ikke opplegget fullt ferdig før i
august 1983 - (etter ferien).

Vennlig hilsen

L. Mehlum
(reg. leder)

O P P D R A G

TIL FELTFORSKER: _____

Utsendt fra REG.ØST den / 1983.

OPPDRAGETS ART: _____

ØNSKES UTFØRT: _____

UTFYLLES AV FELTFORSKER

Kontaktet Journalist: _____ I _____ (AVIS)
den / 1983. Journalisten opplyste: _____

Kontaktet observatør/er den / 1983.

Navn sdr: _____ TLF: _____

Uttalelser fra observatører sendes på eget skjema/skriv etc.

EGENUTTALELSE VEDR.OPPDRAGET: _____

UFO-RAPPORTSKJEMA SAMT OPPDRAGSSKJEMA SENDES
TIL: NIVFO-REGION ØST. BERNT ANKERSGT.5.OSLO 1.

Problemer vedr.oppdraget?vennligst ring reg.Øst tlf(02)114750.

1897 ÅRS SPÖKSKEPP ÖVER USA, fortfarande en olöst gåta

av Stig Aggestad

Just som det starka ljuset passerade ovanför Robert Lowen, Illinois fick denne upp sin kikare. Han upptäckte då att ljuset i verkligheten kom från olika punkter, ett fast, vitt strålkastarljus plus två gröna och bakom dessa ytterligare kombinationer av vita och gröna ljus...

Detaljer från en färsk UFO-rapport är det säkert många som tänker när man läser ovanstående. Men nix - det här stod faktiskt att läsa i tidningen CHICAGO TIMES HERALD den 10 april 1897. I artikeln kunde man ta del av vittnesskildringar som beskrev pas-sagen av ett mystiskt luftskepp över en liten stad strax norr om Chicago vid Michigansjön. Denna observation var bara en av tusentals rapporter om det märkliga luftskeppet som strömmade in under perioden november 1896 till april 1897. "Luftskeppet" siktade på alla möjliga och omöjliga platser från Kalifornien till Indiana, från Canada till Texas. Bland vittnena fanns alla kategorier inräknade från järnvägare och guvernörer till lantbrukare, poliser och brandmän...

De flesta rapporterna talade om ett ljus på den mörka himlen eller som i fallet Robert Lowen flera ljus av okänt ursprung som rörde sig över himlavalvet. Andra återigen hävdade att de kunde se det stora objektet på vilka strålkastare satt monterade. Tidningen Illinois Whig skrev:

"Folk som sett föremålet beskrev det som ett långt, slankt cigarrformat skepp, förmodligen tillverkat av aluminium eller liknande. På sidorna skymtade vingliknande konstruktioner och upptill någon sorts överbyggnad. Definition "luftskepp" återkom i mängder av observationer.

Värst av allt var dock - det fanns inga luftskepp i USA eller någon annanstans heller för den delen år 1897. Man hade förvisso experimenterat friskt med aeronautik under slutet av 1800-talet men detta var ändå hela sju år före bröderna Wrights första små luftskutt. Enligt vedertagen flyghistorik fanns det alltså vare sig aeroplan eller

luftskepp någonstans på vår jord vid denna tid. Men det kunde man ju inte gå ut och berätta för de tusentals ögonvittnena i Sioux-City, Sacramento, Omaha eller Chicago...

Under sex-månadersperioden växte upphetsningen över det mystiska "luftskeppet" enormt.

"Folk pratar inte om någonting annat" skrev tidningarna. All lokal såväl som rikspress återgav berättelser och rapporter om UFOt som även dök upp på tidningssidorna i Europa.

Bland de sensationella rapporterna som strömmade in toppade tveklöst fallet JOSEPH JOSLIN listan. Joseph hemmahörande i St. Louis hävdade att han i hypnotiserat tillstånd tagits ombord på luftskeppet och kvarhållits där under 14 dagar. Han kunde inte klart redogöra för vad som hänt honom under dessa dagar, ej heller när och hur han fått återvända till jorden. Joslins berättelse återgavs i St. Louis-tidningen. GLOBE DEMOCRAT den 23 april 1897.

Så, i slutet på april 1897, försvann luftskeppet plötsligt från tidningarnas sidor. Vad alla pratat så mycket om bleknade bort, upphetsningen lade sig och allt blev återigen som vanligt. Vad som slår en sentida betraktare är likheten med 1947 års tefatsvåg över USA, den som gav upphov till UFO-eran i stort. Vid bägge tillfällena drev många publikationer med ögonvittnens berättelser men lika förbaskat gjorde tidningarna allt för att krama ur maximum av sensation ur alltsammans. Det vetenskapliga etablissemangen var (som vanligt) imponerat av stähej och beträffande 1897 års luftskeppsmysterium menade en sån profil

som Thomas Edison att alltsammans var ren bluff från början till slut...

Men var det då på det viset? Nej, troligen inte. Helt visst kan många av observationerna, då som nu, betecknas som klara feltolkningar. Planeten VENUS dominerade stjärnhimlen under dessa sex månader och orsakar förmodligen många "pådrag". Rena bluffrapporter förekom också. Den tidens journalist var även mindre nogräknade med sanningshalten i det som skrevs, mycket av dåtida publicerat material skulle endast platsa i verkliga sensationsblaskor idag. Men trots detta kunde inte ovan relaterade förklaringar passa in på alla återgivna rapporter, så mycket är klart. Och eftersom det år 1897 inte fanns någonting annat som flög i luften framstår den mystiska luftskeppsvågen som en intressant pusselbit i hela UFO-problematiken. Gapet mellan 1897 och 1947 saknade inte heller UFO-observationer som många tycks tro. Mystiska luftskepp rapporterades över England 1901-1910. I slutet av 1910 fanns förvisso ett växande antal plan och skepp på gång men inte ett enda av dessa kan ha orsakat observationerna. 1913 var det färdigt igen, tyska Zepelinare trodde krigsrädda britter men så var inte fallet. Likheten med de svenska "spökraketerna" 1946 är slående. Då hette det att det rörde sig om en rysk fortsättning av tyskarnas raketexperiment från krigets slutskede. En teori som dock eftertryckligt punkterades av dåvarande UFO-"experten" laborator Tage Eriksson, FOA, i ett radiosänt telefonväkteri för många år sedan.

Spökraketerna gick inte att förklara, lika lite som det mystiska luftskeppet över USA nära 50 år tidigare...

Rymdskepp landade på åker utanför Falun

Av Niels Nielsen

Timmen är sen denna decemberrätt 1981, när tidningsdistributör Bo Hårdén rutinmässigt svänger av riksväg 80 mot Gävle för att lämna tidningar i den första raden av brevlådor i den lilla byn Gringsbo, där hans märklige berättelse börjar.

-Klockan var omkring 03.20 natten mot torsdag den 10 december. Jag hade stoppat i den sista tidningen i lådan och var på väg till nästa samling av brevlådor, när jag första gången fick se det vita ljusskenet. Först trodde jag att det var gatlampan tvärs över vägen som bröt ljuset i framrutan, men på något sätt tycktes det inte stämma. Jag slog bort tankarna på ljuset och fortsatte till nästa samling brevlådor några hundra meter längre fram. Än så får jag syn på ljuset mellan några buskar, och nu hajar jag till ordentligt. Gatlampan har jag lämnat så den kunde det inte vara. Det är kolmörkt omkring mig. Det är endast mina strålkastare som lyser upp vägbanan framför mig. Det där ljuset måste vara något annat än brytningar i vindrutan av gatlampan som jag först trodde men vad?

Ljuset började röra på sig. Jag blir rädd men tänker i nästa stund, att det är fantasin som dri-

ver med mig. Kanske är det en nattorienterad med pannlampa som surrar omkring i terängen? När jag tänkt tanken färdigt tycker jag inte, att den förklaringen verkar trolig heller. Vem springer väl omkring i Gringsbo en kall natt som denna? I så fall kan han inte vara riktigt frisk, tänker jag, och fortsätter till nästa ansamling av brevlådor. Dessa är belägna i en högerkurva, 100 meter längre fram längs vägen. Svänger in till lådorna, vevar ned fönstret och stoppar i tidningarna.

När jag är klar, får jag återigen se det vita, intensiva ljuset. Nu tycks det komma någonstans från åkern till höger om mig. Jag blir verkligen rädd, för just som jag lagt in ettans växel får jag se några ljusa, suddiga figurer i skenet av det vita ljuset. Jag trycker gasen i botten, men inget händer förutom att hjulen spinner i det hala vägunderlaget. Jag försöker samla mig och lättar på gasen. Bilen börjar sakta som en evighet att rulla ut på vägen, där vägbanan är bättre och inte så isbelagd. Kommen c:a 50 meter längre fram har jag fri sikt över åkern och vad jag då får se gör att paniken börjar komma igen.

En bit ut på gårdet syns en intensivt, vitskinande sak, oval till formen och svävande över marken. Framför den vaggas två ljusa figurer av och an, som om de hade svårt att röra sig. Rädd som jag var trodde jag att de skulle komma och ta mig. Jag stannade och släckte strålkastarna, men jag tänkte att de måste ju ändå ha sett mig eller åtminstone hört hur jag gasade vid brevlådorna.

Under det att jag funderar över hur jag bäst skall komma ifrån det hela, kan jag inte låta bli att titta, och vad jag ser passar definitivt inte in i den föreställningsvärld jag lever i. Jag vill helt enkelt inte tro vad jag ser.

De båda figurerna verkar mänskliga, så till vida att de har huvud, armar och ben. Båda rör sig på ett mänskligt sätt, om än något klumpigt. En av gubbarna vaggas i väg framåt lutad mot skogsbruket medan den andre 'trampar vatten' och tycks vänta på sin 'kompis'. Tyvärr är avståndet för stort för att jag skulle kunna urskilja några detaljer. Vad jag ser, är att båda 'gubbarna' tycks vara självlysande från topp till tå.

Den ovala tingesten, eller vad det nu var för något, var lätt att se. Den hängde en bit ovan marken. På båda sidor om den fanns normalstora björkar och i mitten en sänka. Föremålet hade ett underligt fladdrande ljus. Det gick i vågor, eller pulserade kanske. Det närmaste jag kan komma i likhet är en ljusorgel, som avger vitt ljus. Allt var vitt ett otroligt kraftigt, vitt

ljus, helt enkelt bländande vitt. Tänkte att jag borde ha solglasögon. Vilka tankar man kan få! Så småningom började ljuset rotera allt fortare, och ljuset liksom slungades ut från centrum i kraftiga vågor. Det roterade fortare och fortare. Sedan vet jag inte hur det hela avlöpte. I ren desperation lyckades jag få i gång bilen och kom iväg med en livstart.

Hemkommen berättade jag för min fästmo vad jag upplevt, och efter många om och men trodde hon på min berättelse. Vad jag såg på åkern vet jag inte, men att det var något onormalt måste jag erkänna. UFO tror jag inte på, men jag har läst någon artikel i veckopressen och vissa likheter finns. Men som sagt jag har inte trott på UFO förut och gör det inte nu heller! I varje fall var det en märklig upplevelse, och jag tror inte att jag glömmet den i första taget.

Christer Jansson UFO-Falun, Bo Hårdén och Niels Nielsen, var samma dag på kvällen med ficklampor på platsen för händelsen. I skenet från ficklamporna sökte de efter spår i den tunna snön som kommit dagarna innan. Arbetet avbröts på grund av svårigheterna att finna något och ytterligare snöfall gjorde det tyvärr omöjligt att senare säkra några spår. Detta till trots kan händelsen dock ej nonchaleras.

Niels Nielsen

Fortsatt spaning efter försvunnen flygare

Vice ordföranden i Victorias UFO-förening, Paul Norman, kommer att tillbringa sex månader i Warranambool-distriktet för att söka utreda det mystiska försvinnandet av en Melbourne-pilot vid namn Valentich. Inga spår av piloten, eller hans blåvita Cessna, har påträffats sedan han meddelade Melbournes flygtrösk att ett mystiskt föremål svävade över honom den 21 oktober 1978.

Norman sade, att den senaste ledtråden getts av en amatörfotograf som tog bilder på solnedgången 20 minuter före Valentich väntades passera området. En av bilderna visar en lätt upphöjning i havet och en annan visar ett oidentificerat, suddigt föremål, som befinner sig mycket närmare kameran. Amerikanska vetenskapsmän har genom dataanalys av negativerna lyckats påvisa en skarpt reflekterande yta vid toppen av det suddiga föremålet indikerande metallstruktur. Norman skall också göra intervjuer och elektromagnetiska studier i områden där UFOs observerats.

Källa: APRO Bulletin Vol 29 nr 1
Översättning B-O Lidén

Mera om Valentich.

Den 21 oktober 1978 startade Frederick Valentich med sin Cessna 182 från ett flygfält i Australien och har till dags dato ej återvänt.

Vid eftersökningar, som gjorts, har man inte funnit något som kan sättas i samband med försvinnandet. Det enda man fann vid efterforskningarna var en oljefläck men vid senare analys visade det sig att det härrörde från ett fartyg, som släppt ut olja.

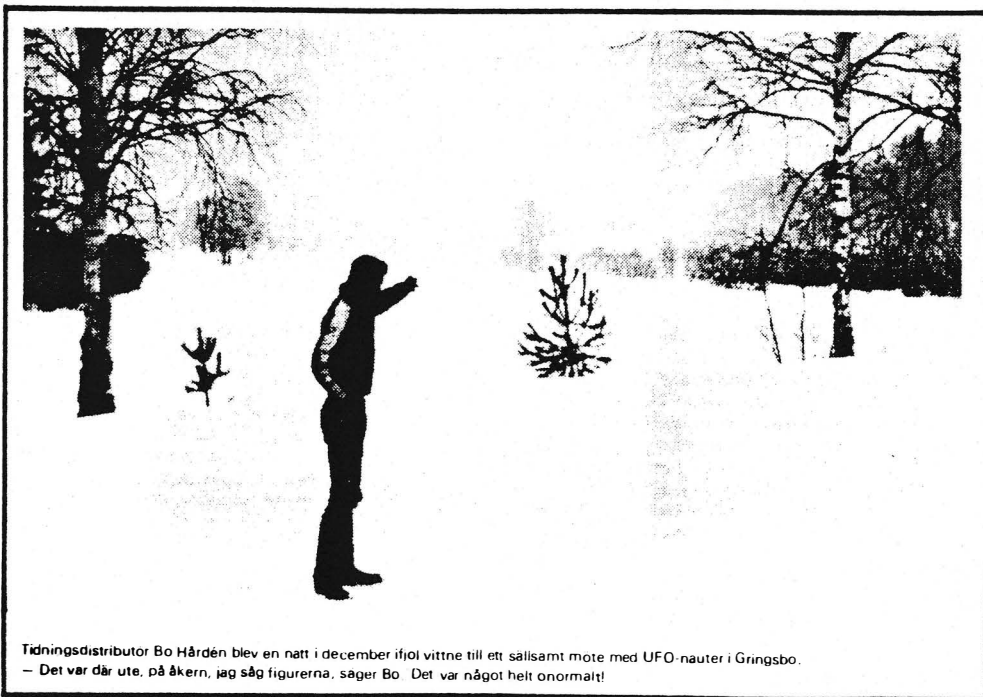
Normal radiokommunikation fördes mellan flygplanet och markkontrollen. Det sista man hörde från piloten var att han siktat ett UFO som följde med flygplanet.

Det kan vara intressant att notera fjärrskåderskan Tamara Rands uttalande för nära två år sedan. Hon sade att Valentichs plan skall finnas under vatten och att något skall avslöjas i samband med att man finner honom.

Många är de spekulationer, som förts om fallet Valentich. De flesta går ut på att han 'tagits' av utomjordiska intelligenser. Markkontrollen säger sig ha hört ett högt metalliskt ljud i samband med den sista radiokontakten med Cessnan. En Nya Zealändare, som är känd som slare påstår att Valentich lever och arbetar i en underjordisk stad belägen mellan Tasmanien och Nya Zealand. Han påstår också att Valentich kommer att återvända under 1982.

Ja - då är det väl bara att vänta tycker vi på redaktionen.

Ur Australian UFO-research, november 1981.

Tidningsdistributör Bo Hårdén blev en natt i december ifjol vittne till ett sällsamt möte med UFO-nauter i Gringsbo. - Det var där ute, på åkern, jag såg figurerna, säger Bo. Det var något helt onormalt!

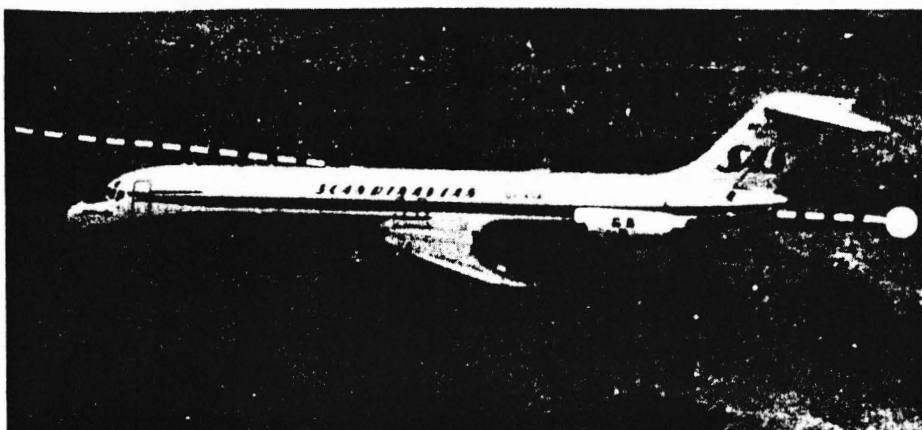

Foto af et DC-9 fly med det uidentificerede objekt indtegnet.

Uidentificeret luftfartøj

I »Meddelelser fra Luftfartsdirektoratet« af 26. maj 1982, har man kunnet læse om følgende hændelse, der (åbenbart på grund af det flygtige forløb) ikke har kunnet klassificeres som f.eks. »risiko for kollision« el. lign.

Den 14. oktober 1981 kl. ca. 15.20 GMT var et DC-9 fly under nedstigning fra 4.000 meter til 1.700 meter, ca. 20 km øst for Fyns Hoved. — I ca. 2.400 meters højde blev DC-9'eren passeret af et uidentificeret luftfartøj på modgående kurs i en afstand af kun ca. 50 meter. På radar-kontrollen i København blev umiddelbart efter mødet mellem luftfartøjerne observeret et svagt spor på NØ kurs. Sporet var kun synligt over 2-3 »sweep«! — og udstedelse af trafikoplysninger var ikke mulig.

Det ukendte luftfartøj blev ikke identificeret.

F.L.

Norsk UFO-bølge

I begyndelsen af november 1981 oplevede vi en ufo-bølge over Fyn, hvor der blev iagttaget mange interessante fænomener. I dag har vi ikke nok kendskab til at bedømme hvorfor disse koncentrationer af aktivitet finder sted, men spørgsmålet kan meget vel være af afgørende betydning for ufo-gårdens løsning.

Ikke mindre interessant bliver sagen, når to bølger finder sted på samme tid over to vidt forskellige områder med en indbyrdes afstand på 400 km. Dette var tilfældet i november sidste år, hvor der samtidig med den store aktivitet over Fyn også var en bølge over Arendal i det sydlige Norge. I UFO-Norges tidsskrift UFO nr. 1/82 beskrives hændelserne, ligesom man præsenterer nogle af de fotos som blev optaget. SUFOI har nu kontaktet de norske ufologer for at diskutere

sagen. Desværre er det på nuværende tidspunkt ikke muligt at opdage et evt. mønster i de to bølger, og det står endnu ganske åbent om hvorvidt de to begivenheder foregik uafhængigt af hinanden.

TC.

Ny dansk krimi om UFOer

UFOer bliver en vigtig ingrediens i en ny dansk krimi af det surrealistiske tilsnit. Det er Stig Ramsing, der har fået ideen til filmen og han har modtaget manuskriptstøtte til at udvikle den. Ramsing vil være kendt for adskillige TV-spil, bl.a. Tilløkke Herbert, samt for sin optræden i diverse nyere danske film, bl.a. Kniven i Hjertet.

»Viktors UFO« hedder filmen og den handler om Viktors møde med universets mystik samt hans oprør mod forældrene. En damefrisør-elev ved navn Lotte spiller også en vigtig rolle. Stig Ramsing sidder i øjeblikket i Sverige og eksperimenterer med fremstillingen af UFOer, som ikke koster en million at fremstille, men som på den anden side heller ikke ser ud som om de er lavet af jordiske hænder.

Helle Hellmann,
Politiken 19/4 82.

Skøre østrigere!

I perioden fra april til juli 1980 var den aktive østrigske UFOlog Alexander G. Keul med i et officielt forskningsprojekt: »Realitets-sans hos UFO-vidner«. Projektet blev udført af tre professorer og 2 studerende indenfor områderne psykologi og psykiatri, og det havde fået en bevilling på omkring 10.000 kr.

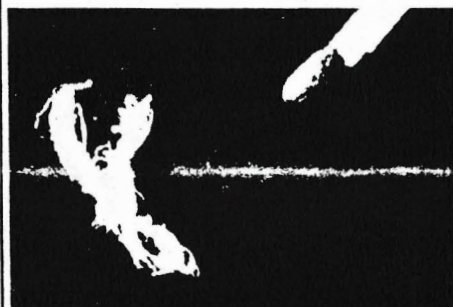
Man tog fat i 10 UFO-tilfælde, som højst var 3 år gamle, og som det ikke havde været muligt at opklare. Vidnerne til disse 10 observationer blev så udsat for grundige

personlighedstests og interviews, og på baggrund heraf blev de placeret i én af tre grupper: Ingen blev fundet at være »Realitetsbevidst, psykisk stabil vidne«. 7 var »Moderat psykisk ude af balance« og 3 var »Meget psykopatologisk ude af balance«.

Senere har man undersøgt yderligere vidner, og bruger nu kon to kategorier: »Positiv«, der betyder fra »normal« til »moderat neurotisk«, og »Negativ«, der betyder fra »moderat neurotisk« til »meget neurotisk og total ude af balance«. Mens den almindelige befolkning vurderes til at bestå af 75% personer med positiv profil og 25% personer med negativ profil, synes kun 50% af UFO-vidnerne at have positiv profil, mens hele 50% har negativ profil!

I øvrigt oplyser Alexander G. Keul nu, at han er manden bag pseudonymet »Ernst Berger«.

Austrian Abstracts,
No. 11.
/pa

»Englehår«.

Englehår?? — Nej, spindelvæv!!

Under rubrikken »Notitser: Kort Fortalt« i UFO-NYT nr. 3/82 omtalte vi en artikel af australieren Keith Basterfield, hvori beretninger om »Englehår« blev vurderet.

I omtalen fortalte vi om det danske tilfælde fra Stauning Flyveplads den 30. sept. 1979 på en måde, som om det fundne nedfald her var »rigtig« englehår, altså stammende fra UFOer. En læser reagerede lidt desorienteret, idet han mente, at det fundne materiale ved Stauning var edderkoppe-spin og ikke Englehår! Vor læser har ret, og redaktionen beklager den tvedydige formulering i notitsen — og især under de ledsagende fotos af materialet fra Stauning Flyveplads.

En nærmere redegørelse for det danske spindelvævs-tilfælde findes i UFO-NYT nr. 6/1979 side 230.

F.I.A.

OBS

OBS.

REGION ØST
HAR FLYTTET

TIL:

BERNT ANKERS. GT. 5.
OSLO. 1.

NYTT TLF.NR:
(02) 11 47 50

HELE DØGNET.

L. MEHLUM.

Regn på befaling

NÅR INNBYGGERNE i den nordvestlige delen av Yunnan-provinsen i Kina trenger regn, går de simpelthen ut og roper på det, forteller en Shanghai-avis. Dette underlige meteorologiske fenomenet forekommer høyt oppe i fjelltrakten Gaoligong, hvor de har noen innsjøer som kalles «trollvannene».

— Når noen snakker med høy røst i nærheten av disse sjøene, kommer det ofte et voldsomt regnskyll, heter det i avisen. — Jo høyere det blir snakket, desto kraftigere blir regnbygen, og jo lenger vedkommende snakker, desto lenger varer regnet.

Lokalkjente folk mener forholdet henger sammen med at luften rundt innsjøene er så fuktig at selv svake vibrasjoner, for eksempel fra en skingrende stemme, er nok til å utløse en regnskur.